

Не забудь мене

Костянтина Малицька

Мила маленька квіточка небесної барви, оспівана народами всіх країн! Всі її люблять, навіть вечірній вітерець.

А хто пам'ятає, коли він вперше познайомився з цією квіточкою гарненькою? Певне, це було весною, коли бузок чарував пахощами, а за річкою розлягався чудовий спів соловейка...

А як мило зветься: не забудь мене! У всіх народів так. Звідкіля взялася така назва?

Про це читав я та вам розкажу, слухайте.

В одному великому — превеликому лісі жило двоє дітей — хлопчик і дівчинка. Коли вже повиростали, захотілось хлопцеві покинути рідний ліс, помандрувати у широкий Божий світ. Подруга його дитячих літ провела його через високий старий бір, в якому вже відцвіла фіалка, журливо схилила додолу свою пожовклу голівку. Коло квітучого білими квітами куща калини закінчився їх рідний ліс. Там, на березі луку, росла гарненька небесно — блакитна квіточка з жовтенською серединкою — квіточка, якої вони не бачили до цього часу. Розлучаючись з великим жалем у серці, вони зірвали цю блакитну квіточку і дали собі слово, що де б і коли б вони не зустріли таку квіточку, вони завжди повинні її зірвати і сховати коло серця на спомин молодих літ.

Щиро сповняли цей заповіт.

Минуло багато, багато літ.

Він не повертався, вона ставала старшою і вже посивіла.

Аж ось знову прийшла весна і настав чудовий місяць травень. Вона пішла через високий старий бір у луг на узлісся. Там побачила чоловіка з сивою бородою, який ішов назустріч. Здавалось, що обоє зовсім не знали одне одного. На березі луку росла мила блакитна квіточка, і обоє — він і вона — разом схилилися до неї, щоб зірвати... Руки їх зустрілися, із радісними сльозами на очах вони впізнали себе і зрозуміли, що ніколи не забували минулого.

З того часу ся мила і люба квіточка і зветься не забудь мене.